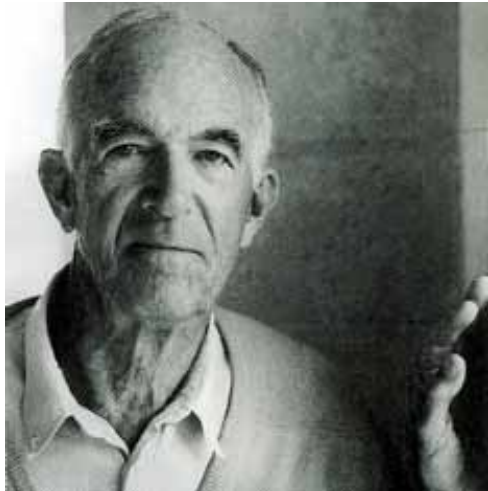

OPERA DE SYDNEY

Comentari d'una obra arquitectònica

L'Òpera de Sidney va ser dissenyada per l'arquitecte danès Jorn Utzon.

Utzon, és una de les figures escandinaves més rellevant del segle XX.

Va néixer el 9 d'abril de 1918 a Copenhague, fill d'un brillant arquitecte naval.

Va ser a aquesta ciutat on va estudiar arquitectura, a la Acadèmia de Belles Arts, junt amb Kay Fisker i Steen Eiler Rasmussen.

Després de la segona guerra mundial col·laborà amb Gunnar Asplund a Estocolm i amb Alvar Aalto a Finlàndia, arquitectes que, junt amb Frank Lloyd Wright, van influir en ell notablement.

L'any 1950 va obrir el seu propi estudi a Copenhague.

Les seves primeres obres foren vivendes, entre d'elles la seva casa. L'any 1956 però, als 38 anys, va guanyar el concurs internacional per la construcció de l'òpera de Sidney entre un total de 230 candidats de 30 països diferents. Edifici en el que treballà junt amb l'ingenier britànic Ove Arup.

La construcció d'aquesta obra es prolongà entre 1956 i 1973, tot i que l'any 1966 l'autor va abandonar l'obra degut a la gran quantitat d'interferències que trobava (desavinences polítiques i tècniques de disseny, us de materials, costs...)

Tot i els problemes amb que es trobaren es va construir i es va convertir en un dels monuments més indiscutibles de l'arquitectura moderna, símbol, alhora, de la ciutat de Sidney i de tot l'estat australià.

Després de 1958 va realitzar una gran quantitat d'encàrrecs públics, alguns d'ells però, no es van arribar a realitzar.

Entre les seves obres construïdes destaquen el conjunt residencial de Fredensborg (1962–1963), l'església de Bagsværd (finalitzada l'any 1976), l'Assemblea Nacional de Kuwait (1972–85) o la seva pròpia casa a Porto Petro (Mallorca) on actualment viu retirat amb la seva muller als 84 anys.

Sens dubte, Utzon s'ha convertit en el millor representant de l'arquitectura orgànica de la segona meitat del s.XX.

L'any 2003 ha estat premiat amb el premi Pritzker, el Nobel de l'arquitectura, per la seva Òpera de Sidney.

L'Òpera és un impressionant edifici situat a la punta de Bennelong, en un illot a la meitat de la badia de Sydney, enfront de la ciutat.

(vista panoràmica de l'òpera)

Els materials bàsics de l'estructura són la fusta i el formigó. L'Òpera consta de dues parts diferenciades: la primera feta de fusta, la part inferior, i una segona part que serien les cúpules, el sostre, fetes de 2194 seccions de formigó prèviament modelat, que es subjecten unides amb 217 mils de cables y que es cobreixen amb 1.056.000 teules blanques.

També hi ha vidre a el terrat i altres àrees de l'edifici.

Cada un dels triangles està construït a partir de nervis pre-tensats d'acer que a la vegada son sustentats per arcs metàl·lics que han estat muntats prèviament.

L'edifici és de gran cabuda, té 18.000 metres quadrats. Té aproximadament 4'5 hectàrees d'espai utilitzable. Té aproximadament 185m de llarg i 120m d'amplada. La camera més alta està situada a 67m sobre el nivell del mar.

El sistema constructiu de l'obra es voltat.

(ús del vidre a l'òpera, part superior de les cúpules)

L'element de suport es una tarima que està en contacte amb el mar i les parets.

Els elements suportats son les cúpules superposades unes amb altres en forma de veles o petxines.

Les línies dominants son las

curvilínies i l'escala és gegantina. La façana ens indica que l'interior té un predomini clar de formes corbes.

Vista frontal de l'Òpera on s'aprecien les diferents parts. Els diferents materials (fusta, vidre, formigó...)

La relació amb l'entorn és ideal. Una de les finalitats de l'arquitecte és orgànica, volia situar l'edifici dins l'entorn. L'edifici està situat a la línia costanera de Sidney i té una semblança a veles de vaixells o petxines de mar per integrar-se en el entorn de l'obra.

(vista lateral de l'òpera on podem observar les formes de veles d'un vaixell)

En quant als espais interiors cal dividir l'òpera en diversos espais. Les múltiples sales que conformen els espais interiors, reflecteixen l'univers d'activitats culturals que s'hi desenvolupen diàriament. La sala de

concerts és el recinte més gran, amb una capacitat de 2600 persones. També hi ha un teatre, una sala destinada a la dramaturgia. Alhora també hi ha sales destinades a usos corporatius dotades de les últimes tecnologies audiovisuals, botigues, restaurants y cafès.

(Vista interior de l'òpera)

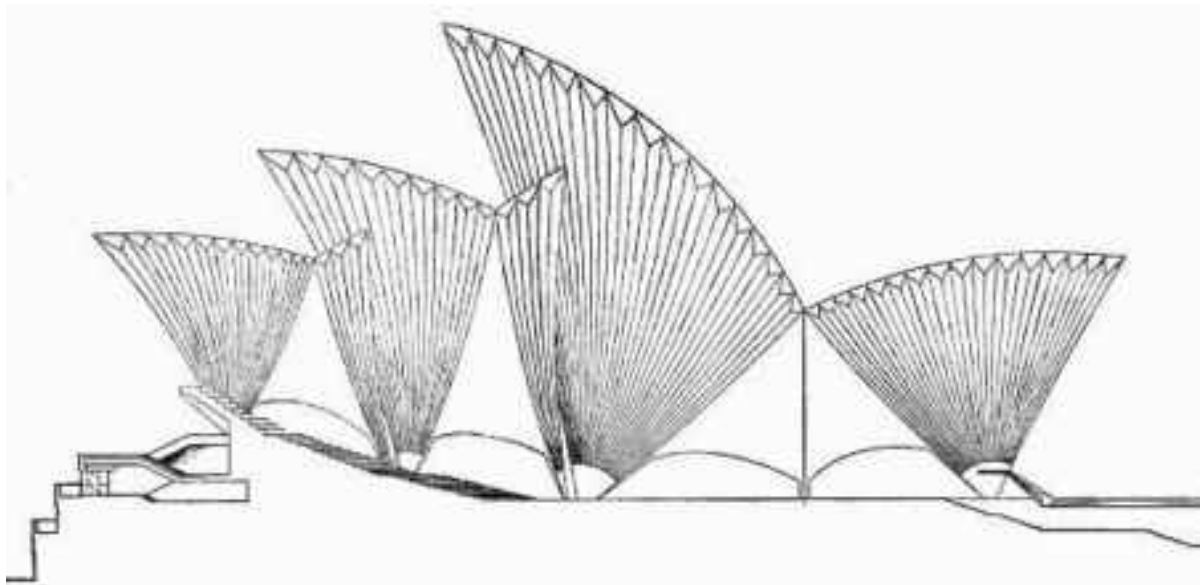
L'edifici és, doncs, un conjunt de teatres i vestíbuls connectats entre sí.

L'estil de l'obra és expressionista modern, amb trets característics de l'individualisme d'Utzon, detectats sobretot per la relació de l'edifici amb l'espai exterior (arquitectura organiscista que observem a les altres obres del mateix autor.) El disseny és futurista.

L'edifici és funcional ja que respon a les noves necessitats de l'època(l'oci, la cultura...). L'any 1954 el govern va decidir donar 7 milions perquè Sydney pogués construir un lloc adequat a la música

Es construeix per una activitat concreta i és per això també la seva estranya forma, ja que les petxines o veles de vaixell tenen una funcionalitat sonora essencial en l'òpera. La idea original era que cada part correspongués a una funció diferent (assaig, gran auditori...).

L'ús és públic i va ser un encàrrec del govern. La funció és recreativa, i cultural principalment.

(estructura de l'òpera de Sydney)

Per concloure caldria destacar que les formes de l'Òpera són d'estil expressionista modern, cal remarcar, també, l'arquitectura organiscista en relació a la forma de l'òpera, ja que Utzon volia que s'integrés en el context natural.

La funcionalitat era essencial a l'època ja que Sydney no tenia cap lloc on desenvolupar les activitats culturals. A part la industrialització va generar noves necessitats culturals, econòmiques, d'oci...

La forma va sorgir d'un estudi d'alternatives al projecte original, ja que el disseny original es va modificar una mica a l'exterior, i a l'interior es van abandonar per complet les idees d'Utzon.

(Esbós inicial d'Utzon)

L'obra es caracteritza per el domini de la línia corba. El context natural és força important. L'ús de nous materials per a confeccionar els arcs es molt important, alhora que també ho és, l'ús del vidre. A part de ser una obra amb un caire refinat i elegant, i que representava les noves conquestes a nivell tècnic amb l'aplicació dels nous materials.

Respon per tant a un estil orgànic.